

Namą Šveicarijoje, kuriame gyvena su vyru, Dangira įrėngė pati: „Pagaliau galiu jį pavadinti savo svajonių namais“

pažintis

Nematomi dalykai yra patys brangiausi

Elegantišką viešnią iš Lugano labai lengva palaikyti šveicare – kol ji neprabyta lietuviškai. „Žinau, kad Lietuvoje nepriimta taip kalbėti, bet sakau atvirai: aš didžiuojuosi tuo, ką pasiekiau, – tvirtina Šveicarijoje gyvenanti verslininkė, galerininkė, interjero dizainerė **Dangira CORTESI** (46). – Bet viskam reikėjo laiko ir pastangų.“

GRYTĖ LIANDZBERGIENĖ

Vakar truputį pavakarojome – buvau pasiilgusi savo draugių Lietuvoje. Todėl šiandien pabudau vėliau ir iki pusryčių spėjau pasportuoti tik valandą“, – šypsosi liekna blondinė džinsiniais šortais, kai susėdame pusryčiauti viešbučio restorane. Šmėstelė mintis, kad ji labai primena Susannos Kubelkos romanų herojes: daili, atvira, savimi pasitikinti moteris, turinti išlavintą estetikos pojūtį, puikiai žinanti, kad keturiasdešimt su trupučiu – nuostabus amžius užkariauti pasaulį. Vilnius ją stebina geru oru: „Šveicarijoje lijo du mėnesius.“ Dangira gyvena Lugane jau devyniolika metų, su vyru Stefano valdo jo šeimos įkurtą meno galeriją „Cortesi Gallery“, bet nepamiršta ir savo aistros – interjero kūrimo. Ji įrėngė ne vieną prabangų butą Šveicarijoje ir Prancūzijoje, o dabar užbaigė naują projektą Vilniuje. Kodėl Vilnius? „Nes aš lietuvė, mane čia traukia, – pripažįsta. – Užmezgiau ryšį ir su vietine meno galerija – galbūt netrukus surengsime parodą. Lietuvoje yra puikių dailininkų – tikrai norėčiau pasigilinti į jų kūrybą.“ ▶

Š kur jūs kilusi?

Aš šiaulietė. Užaugau mylinčioje šeimoje, su tėvais iki šiol esu labai artima, nors mus skiria tūkstančiai kilometrų. Būdama septyniolikos pati tapau jauna mama: labai norėjau vaiko! Liūdnu akimirklai tikrai buvo: pagimdžiau per matematikos egzaminą, o kai mano bendraklasiai ėjo į abiturientų išleistuves, stebėjau juos pro langą su kūdikiu rankose... Bet nieko nesigailiu. Sūnui Lukui dabar 28-eri: aš jam esu mama, geriausia draugė ir patarėja visais gyvenimo klausimais. Lukas gyvena Ciuriche, laisvai kalba penkiomis kalbomis, dirba farmacijos kompanijoje „Roche“ – juo galiu tik didžiuliuotis.

Tėvai padėjo auginti kūdikį, tad galėjau mokytis – Šiaulių universitete įgijau pradinių klasių mokytojo ir psichologo specialybę. Man net siūlė likti dėstyti, bet nuo mažens turėjau kitą svajonę – kurti interjerą. Interjero salonuose galėdavau praleisti valandų valandas, ir netrukus tai išsivystė į veiklą: nupirkdavau butą, įrengdavau ir parduodavau. Iš pradžių padėjo tėvai, vėliau jau įstengiau ir pati. Dirbau su architektė, baldus gaminome pagal užsakymus, tais laikais atrodė gana drąsios: jei įrengdavome miegamąjį su atskiru vonios kambariu, atskirą tualetą svečiams, tai jau būdavo didžiulė naujiena. Išsikrausčiau į Vilnių, ėmiau ten įrengti butus. Kažkodėl užsibrėžiau tikslą išmokti italų kalbos, o draugė, žinodama mano norą, pakvietė nuvykti į Italiją. Ten susipažinau su penkeriais metais vyresniu šveicarų verslininku, auditoriumi, tarptautinių mokesčių specialistu. Vilniuje kartu įsteigėme bendrą Lietuvos ir Šveicarijos įmonę „J&G Consulting“, o po metų už jo ištekėjau ir išvažiavau į Šveicariją.

Turėjo labai jus sužavėti, kad dėl jo ryžotės keisti gyvenimą?

Užsieniečiai vyrai labai skiriasi nuo lietuvių – jų mentalitetas kitoks. Tiesa, dabar ir lietuviai pasikeitė: vyrai tapo stilingesni, prisžiūrė, rūpinasi savo įvaizdžiu. Vyro estetika man itin svarbi, tad Georgo negalėjau nepastebėti: jis visada buvo pasitempęs, rodė malonų dėmesį, atidarydavo man duris, ilgai kvietė vakarieniauti – ir po truputį mane užkariavo. Jis išskėlė mane ant pjedestalo: iki šiol jaučiuosi dėkinga, nes be jo Šveicarijoje nebūčiau nieko pasiekusi. Labai svarbu, kaip vyras visuomenei pristato savo žmoną: jei jis mane būtų laikęs emigrante iš Rytų Europos, ieškančia gero gyvenimo, šveicarai taip ir būtų į mane žiūrėję. Tačiau Georgas mane laikė karaliene. Į Luganą atvykau gyventi 2001-ųjų sausį, po pusmečio, baigęs antrą klasę, atsikraustė ir mano sūnus. Ne viskas klostėsi lengvai: pirmuosius keletą metų daugiausia sėdėjau namie, nes nieko nepažinojau, neturėjau draugų, prastai kalbėjau itališkai. Bendrų vaikų su Georgu nesusilaukėme, jis auklėjo Luką kaip savo sūnų, o aš nuolat tarp jūdvių laviravau, bandydama suapvalinti aštrius kampus. Bet pamažu apsipratau, Luganą priėmiau kaip savo miestą, o jis priėmė mane. Supratau, kad likimas man suteikė šansą – reikia jį tik išnaudoti.

Kaip jį išnaudojote?

Aš komunikabili: vyras supažindino su savo bičiuliais ir pažįstamais, ryšių ratas didėjo. Privalėjau būti labai diplomatiška, santūri ir visada – elegantiška. Svetimoje visuomenėje esi nuolat vertinama: ką veiki, ką kalbi, kaip atrodai. Ačiū mamai, ji mane nuo mažens mokė gražiai elgtis prie stalo, elegantiškai rengtis, mandagiai palaikyti pokalbį. Kai mane pakviečia vakarienės, mintyse jau matau, kokį drabužį pasirinksiu ir kaip atrodysiu. Šveicarų visuomenėje egzistuoja tam tikri kodai – laikui bėgant juos perpranti.

Po penkerių metų Lugane atidariau savo interjero saloną. Išsinuomoti patalpas parduotuvei, ir dar geroje vietoje, tais laikais buvo labai sudėtinga – privalėjai turėti gerų rekomendacijų. Bet man pasisekė: per vyro pažintis radau labai gražias dvi aukštų patalpas, pirmame aukšte įkūriau interjero ir gėlių parduotuvę „Copertina“, antrame – grožio saloną. Klientai iškart tai įvertino, o aš supratau, kad svarbiausia – ir toliau jų nenuvilti. Važinėjau į pasaulines interjero parodas, užsakydavau geriausias prekes, pasamdžiau floristą, dirbusį pas Giorgio Armani Milane, – atvykęs jis mokė kitus gėlininkus. Netrukus brangiausiose Lugano parduotuvėse jau stovėjo mano darbuotojų kurtos puokštės. Įsitikinau, kad geriausia reklama – iš lūpų į lūpas. Praėjus mėnesiui nuo parduotuvės atidarymo, pasirašiau svarbią interjero kūrimo sutartį Kanuose – tai labai padėjo įgyti gerą vardą. Versle man klojosi puikiai, bet ėmė griūti asmeninis gyvenimas.

Ar vyras jus kada nors ragino jausti dėkingumą, priekaištavo, kad versle jums sekasi tik jo dėka?

Niekada. Kai nusipirkome namą Lugane, pasakė, kad būtent aš jį įkvėpiau siekti daugiau. Tačiau po kurio laiko santuokoje nebesijaučiau laiminga. Iš streso svėriau vos 48 kilogramus, jaučiau visišką tuštumą. Kita moteris turbūt būtų svarsčiusi: kaipgi liksiu be vyro, jis geras žmogus, ką kaimynai pasakys, iš ko gyvensiu... Bet ne aš. Paprašiau skyrybų, o jis, išdidus ir orus, nemaldavo likti. Po skyrybų man labai padėjo įsikurti iš naujo: likome geri draugai, jis bendrauja su mano tėvais ir sūnumi, Lukas jį vadina tėvu. Žinau: jei man kas nors atsitiktų, jis stotų už mane mūru. ▶

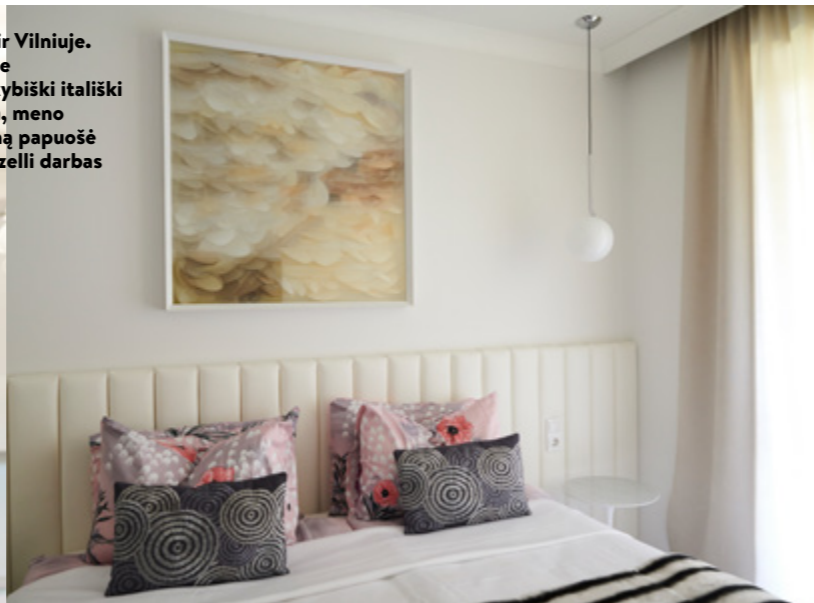
Man buvo keturiasdešimt, kai susipažinau su Stefano, – štai jums įrodymas, kad ir keturiasdešimties galima sutikti savo svajonių vyrą.

Prieš ketverius metus lietuviė ištekėjo už šveicaro meno kolekcininko Stefano Cortesi

Dizainerė įrengia butus ir Vilniuje. Naujausiame jos projekte Naujamiestyje – itin kokybiški itališki baldai, kilimai ir, žinoma, meno kūriniai: miegamojo sieną papuošė modernus Maurizio Donzelli darbas

– štai jums įrodymas, kad ir keturiasdešimties galima sutikti svajonių vyrą. Mudu susituokėme prieš ketverius metus.

Per jį atradote meno pasaulį?

Su meno kūriniais susidurdavau ir anksčiau, kurdama interjerus, bet vertinau juos tik kaip sienų dekoracijas. Vėliau pajutau, kad man reikia daugiau žinių. Vyras rekomendavo baigti „Sotheby’s“ kursų Londone, tačiau turiu pripažinti, jog patį geriausią ir profesionaliausią mokytoją turiu namie. Galerijoje pradėjau naują karjeros etapą: bendradarbiaujame su menininkais, perkame meno kūrinius iš aukcionų, organizuojame parodas, dalyvaujame meno mugėse visame pasaulyje. Specializuojusi dvidešimtojo amžiaus vidurio mene, kuris, beje, gali būti puiki investicija: pavyzdžiui, įsigytą menininko Lucio Fontanos paveikslą gali parduoti bet kada – ir visuomet uždirbsi. Rugsėjį su kompanija „Giorgetti“ pristatysime projektą jos parodų salėje, įsikūrusioje dideliame elegantiškame bute Milano centre. Meno pasaulyje dažnai sutinku daug žymių ir labai turtingų žmonių, tik, gaila, negaliu jų įvardyti – mūsų bendravimą riboja sutartys.

Tačiau nepamiršote ir interjero kūrimo?

Tai man labiau malonumas nei darbas: įrengiu maždaug vienus namus per metus. Prieš pusmetį baigiau atnaujinti Lugane įsikūrusio garsaus Franklino universiteto interjerą. O naujausias mano darbas – nedidelis butas Vilniaus centre: jį nupirkti apsisprendžiau labai greitai. Tik nusistebėjau, kad Lietuvoje kainos jau ima darytis panašios į šveicariškas... Dirbu su jaunu architektu Aleksandru Staruchinu, mūsų skoniai sutampa. Įrengti butą teko bendraujant skaiptu, nes užklupo koronavirusas ir negalėjau atskristi, bet mums pavyko – atvažiavusi neturėjau prie ko prikibti. Buto sienas papuošiau šiuolaikinio italų menininko Maurizio Donzelli darbais, kurie buvo eksponuojami „Palazzo Fortuny“ Venecijos bienalėje. Interjero kūrimas man – lyg tonuso palaikymas: sukaupiau daug patirties, turiu tiesioginių ryšių su gamintojais iš Italijos ir Belgijos, puikiai išmanau meno galerijų pasiūlą – telieka tuo dalytis su žmonėmis, kurie tai vertina.

Savęs irgi nenuskriaudžiau: su Stefano Lugane įsikūrėme nuosavame name, kurį drąsiai galiu vadinti svajonių namu. Jis dekoruotas natūraliomis medžiagomis, pilkais ir baltais atspalviais, bet iš tiesų interjere svarbiausia – technologijos ir apšvietimas. Sėdėdama restorane su vaizdu į Vilniaus katedrą, aš galiu namuose Šveicarijoje uždegti šviesas, įjungti muziką, atėjus sodininkui – atidaryti vartus ar garažą. Nematomi dalykai visuomet yra patys brangiausi. ●

V is dėlto savo gyvenimo vyrą vadinate kitą žmogų?

Tikrai nemaniau, kad ištekėsiu dar kartą: daug dirbau, keliavau, sportavau, šalia mėgstamo teniso atradau ir golfą. 2014-aisiais Vilniuje atidariau kavos butiką, prekiaujanti kavos kapsulėmis, – tuo metu Lietuvoje jos dar buvo didelė naujiena. Maniau, gyvensiu tai Lietuvoje, tai Šveicarijoje, galėsiu plėsti verslą – bet tada susipažinau su būsimu vyru. Lugane buvo pastatytas naujas kultūros centras, jo atidarymo proga surengti pietūs žmonėms, dirbusiems architektūros ir dizaino srityje, – ir mudu su Stefano atsidūrėme už vieno stalo. Aš į jį neatkreipiau dėmesio, tačiau jis mane pastebėjo – ir po pietų užsuko į mano parduotuvę. Stefano beveik visą gyvenimą dirbo finansų srityje, bet jautė didelę aistrą menui, tad galiausiai nutarė kurti šiuolaikinio meno galerijas: jos veikia Lugane, Milane ir Londone.

Kuo jis jus patraukė?

Elegancija ir išmintimi. Tuo metu turėjau šunį – levretę, baltą, aukštą ir liekną. Kai Stefano įžengė į parduotuvę, net juokas suėmė: koks panašus į mano šunį! Jaunystėje jis profesionaliai jodinėjo, vėliau užsiėmė dviračių sportu ir sportuoja iki šiol, bet labiausiai patraukė savo erudicija: nesu sutikusi protingesnio žmogaus. Man buvo keturiasdešimt, kai su juo susipažinau,